

Arrest
nr. 197 407 van 1 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2017 (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 januari 2018, om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster arriveerde op 22 december 2017 met vlucht SN206 op de nationale luchthaven te Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 december 2017 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot intrekking van een visum.

De beslissing tot terugdrijving, die verzoekster op 22 december 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 22/12/2017 om 12 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [D.A.] inspecteur

de heer / mevrouw :

*naam [K.] voornaam [N.M.]
[...]*

die de volgende nationaliteit heeft Senegal

*houder van het document nationaal paspoort van Senegal nummer [...]
afgegeven te MINT/DGPN/DPETV op : 08.08.2014*

*houder van het visum nr. [...] van het type C
afgegeven door Belgische ambassade in Dakar geldig van 19.12.2017 tot 19.12.2018 voor een duur van 90 dagen*

afkomstig uit Dakar met SN206 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor het bijwonen van het huwelijk van haar nicht naar Parijs(Frankrijk) te gaan en nadien voor toerisme naar België te komen. Ze is in het bezit van een doorreisticket naar Parijs en legt een hotelreservatie in Frankrijk en in België voor. Echter bij verificatie van de Federale Politie blijkt de reservatie in België te zijn geannuleerd. Verder is ze niet in het bezit van een uitnodiging van het huwelijk van haar nicht, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Parijs naar België en beschikt over geen enkele toeristische documentatie. Betrokkene heeft een terugkeerticket dd. 11.01.2017 vanuit Parijs via Brussel naar Dakar doch beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit België naar Parijs en terug. Verder kan ze geen invulling geven over haar voorgenomen verblijf in België en kent geen enkele toeristische trekpleister of bezienswaardigheid. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot intrekking van een visum, die verzoekster ook op 22 december 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw [K.N.M.]

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

[...]

werd

uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 27.11.2017.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. *het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor het bijwonen van het huwelijk van haar nicht naar Parijs(Frankrijk) te gaan en nadien voor toerisme naar België te komen. Ze is in het bezit van een doorreisticket naar Parijs en legt een hotelreservatie in Frankrijk en in België voor. Echter bij verificatie van de Federale Politie blijkt de reservatie in België te zijn geannuleerd. Verder is ze niet in het bezit van een uitnodiging van het huwelijk van haar nicht, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Parijs naar België en beschikt over geen enkele toeristische documentatie. Betrokkene heeft een terugkeerticket dd. 11.01.2017 vanuit Parijs via Brussel naar Dakar doch beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit België naar Parijs en terug. Verder kan ze geen invulling geven over haar voorgenomen verblijf in België en kent geen enkele toeristische trekpleister of bezienswaardigheid. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum.”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt, ter onderbouwing van haar standpunt dat haar vordering een hoogdringend karakter heeft, dat zij op 2 januari 2018 zal worden teruggedreven naar Dakar.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen, meer specifiek van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zij onderbouwt dit middel als volgt:

“1. S’agissant de la violation des articles 3 et 5 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales du 4 novembre 1950 (CEDH),

La requérante fait valoir que la motivation n'est pas adéquate dans la mesure où elle est maintenue en détention alors qu'elle dispose d'un visa régulier. Et que son arrestation et l'annulation de son visa résulte des préjugés entretenus en son encontre par la partie adverse.

Cette convention dispose en son article 5, § 1, d « ...Toute personne a droit à la liberté et à la sûreté. Nul ne peut être privé de sa liberté sauf dans les cas suivants et selon les voies légales... ».

En l'espèce, à la lecture des raisons qui pourraient permettre à un organe de justice de priver la liberté à quelqu'un, la présente convention ne prévoit pas qu'une personne puisse être privée de sa liberté pour des raisons indiqués dans les décisions querellées, alors que toutes les autres conditions sont remplies. La requérante n'a jamais eu l'intention de rester en Europe définitivement. Son voyage est purement touristique avec son mari qui va arriver ce jour pour célébrer leurs noces.

En outre, elle possède un visa Schengen et a donc la liberté durant son séjour de visiter, selon ses possibilités les autres pays du territoire Schengen. Est-ce une raison pour annuler un visa obtenu en bonne et dues forme. La requérante estime que non.

Elle est traitée comme une criminelle alors qu'elle est touriste et ne compte pas s'installer sur les territoires Schengen.

La requérante indique que ces éléments n'entrent pas en ligne de compte pour l'obtention de visa et que l'OE ajoute un autre élément dans la loi parmi ceux qui permettent l'obtention de visa. Ainsi, aucune justification légale ne peut donc expliquer l'annulation de son visa et la décision de refoulement ni son maintien en détention dans le sens de la priver de sa liberté.

En plus, cette détention sort du contexte administratif et constitue aux yeux de la requérante qui dispose d'un visa régulier une violation de l'article 3 de cette même convention lorsqu'elle prévient : « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains et... dégradants ».

Cet article 3 impose aux Etats parties à la convention le devoir, non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette convention, mais aussi de prévenir les violations de ces droits.

Or détenir une personne dans les mêmes conditions que les délinquants de droit commun, et la priver de sa liberté alors qu'elle vient visiter en tant que touriste l'espace Schengen, est un traitement dégradant aux yeux de la requérante et constitue une violation de l'article 3 de la CEDH.

Ainsi, la Belgique viole cette disposition en maintenant la requérante en détention alors qu'elle dispose d'un visa régulier et donc d'un droit d'accès sur le territoire Schengen.

En décidant de renvoyer la requérante dans ces conditions, l'office des étrangers, institution fédérale par excellence, vient de violer cette disposition.

Ainsi pour assurer la garantie de la légalité au cas de la requérante, il y a lieu de suspendre les décisions attaquées qui entraîneront par voie de conséquence sa libération."

2.3.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.3.1.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat verzoekster met haar beschouwingen niet aantoont dat de bestreden beslissing zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Artikel 3 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren indien deze vreemdeling niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verzoekster weerlegt met haar

betoog in haar eerste middel de vaststelling niet dat zij op het ogenblik van de grenscontrole geen stukken kon voorleggen ter onderbouwing van haar bewering dat zij naar een huwelijksfeest in Frankrijk ging en dat zij als toerist België wenste te bezoeken. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij over een hotelreservatie in België beschikte.

Verweerder vermag ook, op basis van artikel 34, tweede lid van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening nr. 810/2009), overgaan tot de intrekking van een visum indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In casu maakt verzoekster met haar toelichting in haar eerste middel niet aannemelijk dat verweerder onterecht oordeelde dat zij, bij de grenscontrole, niet langer over een hotelreservatie in België beschikte en dat zij geen stukken had waaruit haar reismotieven blijken en het staat niet ter discussie dat het voorleggen van deze stukken vereist is om een visum te kunnen krijgen (cf. artikel 10 iuncto artikel 14 eerste lid de verordening nr. 810/2009).

Enige kennelijke appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.3.1.2.4. De Raad dient er tevens op te wijzen dat verzoekster aangeeft van oordeel te zijn dat verweerder de artikelen 3 en 5 van het EVRM heeft geschonden door een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats te nemen. Deze beslissing tot vasthouding vormt evenwel niet het voorwerp van voorliggend beroep, zodat verzoekster kritiek geenszins dienstig is. Er dient bovendien te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van dezelfde, wet tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, zelfs geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, van de Bondsrepubliek Duitsland en van de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden), van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Zij houdt ook voor dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zij stelt het volgende:

“A supposer que le conseil estime que l’objet et les conditions du séjour envisagés n’ont pas été justifiés comme dans la décision querellée, Il échet de rappeler les termes des articles 5 et 15 de la convention de Schengen qui définissent les conditions d’octroi d’un visa pour un court séjour :

Article 5

1. Pour un séjour n’excédant pas trois mois, l’entrée sur les territoires des Parties Contractantes peut être accordée à l’étranger qui remplit les conditions ci-après:

- a) posséder un document ou des documents valables permettant le franchissement de la frontière, déterminés par le Comité Exécutif;*
- b) être en possession d’un visa valable si celui-ci est requis;*

- c) présenter le cas échéant les documents justifiant de l'objet et des conditions du séjour envisagé et disposer des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, ou être en mesure d'acquiescer légalement ces moyens;
- d) ne pas être signalé aux fins de non-admission;
- e) ne pas être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public, la sécurité nationale ou les relations internationales de l'une des Parties Contractantes.

2. L'entrée sur les territoires des Parties Contractantes doit être refusée à l'étranger qui ne remplit pas l'ensemble de ces conditions, sauf si une Partie Contractante estime nécessaire de déroger à ce principe pour des motifs humanitaires ou d'intérêt national ou en raison d'obligations internationales. En ce cas, l'admission sera limitée au territoire de la Partie Contractante concernée qui devra en avvertir les autres Parties Contractantes.

Ces règles ne font pas obstacle à l'application des dispositions particulières relatives au droit d'asile ni de celles de l'article 18.

3. Est admis en transit l'étranger titulaire d'une autorisation de séjour ou d'un visa de retour délivrés par l'une des Parties Contractantes ou, si nécessaire, de ces deux documents, sauf s'il figure sur la liste de signalement nationale de la Partie Contractante aux frontières extérieures de laquelle il se présente.

Article 15

En principe, les visas mentionnés à l'article 10 ne peuvent être délivrés que si l'étranger satisfait aux conditions d'entrée fixées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e).

Que par ailleurs, l'article 32 du règlement (CE) n°810/2009 :

Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refusé:

a) si le demandeur:

- i) présente un document de voyage faux ou falsifié,
 - ii) ne fournit pas de justification quant à l'objet et aux conditions du séjour envisagé,
 - iii) ne fournit pas la preuve qu'il dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence, ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens,
 - iv) a déjà séjourné sur le territoire des États membres pendant trois mois au cours de la période de six mois en cours, sur la base d'un visa uniforme ou d'un visa à validité territoriale limitée,
 - v) fait l'objet d'un signalement diffusé dans le SIS aux fins d'un refus d'admission, FR 15.9.2009 Journal officiel de l'Union européenne L 243/pas lieu à la perception d'un droit.....
 - vi) est considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure ou la santé publique, au sens de l'article 2, point 19, du code frontières Schengen, ou pour les relations internationales de l'un des États membres, et, en particulier, qu'il a fait l'objet, pour ces mêmes motifs, d'un signalement dans les bases de données nationales des États membres aux fins de non-admission, ou
 - vii) s'il y a lieu, n'apporte pas la preuve qu'il dispose d'une assurance maladie en voyage adéquate et valide;
- ou
- b) s'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur ou sur sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé. 2. La décision de refus.

Il convient de souligner que la requérante a rempli ces conditions pour séjourner en Belgique et dans les territoires de l'espace Schengen, et elle a ainsi obtenu un visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de l'administration.

De plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa.

Force est de constater que ni la convention de Schengen, ni le règlement 32 n'érige en condition pour l'octroi d'un visa court séjour, que la requérante ne circule pas dans les autres territoires Schengen.

Ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire et que le refus d'accès à la requérante est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans la décision querellée.

Ainsi cette disposition précise : « Documents justificatifs

1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:

- a) des documents indiquant l'objet du voyage;*
- b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;*
- c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquérir légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen;*
- d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé.*

2. Lorsqu'il introduit une demande de visa de transit aéroportuaire, le demandeur présente:

- a) des documents relatifs à la poursuite du voyage vers la destination finale après le transit aéroportuaire envisagé;*
- b) des informations permettant d'apprécier sa volonté de ne pas entrer sur le territoire des États membres.*

3. Une liste non exhaustive des documents justificatifs que le consulat peut demander au demandeur afin de vérifier qu'il satisfait aux conditions énumérées aux paragraphes 1 et 2 figure à l'annexe II.

4. Les États membres peuvent exiger que les demandeurs présentent une preuve de prise en charge et/ou une attestation d'accueil, en remplissant un formulaire établi par chaque État membre. »

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a justifié clairement l'objet de son voyage et les conditions de son voyage, et qu'elle n'est pas signalé aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisés à la requérante avant qu'elle ne voyage.

Lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe bonne administration et par ricochet excès de pouvoir.

En toute état de cause, cette condition selon laquelle elle n'entre plus dans les conditions de son visa est contra legem et non légalement admissible ;

C'est pour cette raison que la requérante estime avoir raison d'affirmer qu'il y a violation de l'obligation de motivation

De ce chef, il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef."

2.3.2.2.1. Er dient te worden gesteld dat in artikel 5, tweede lid van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden uitdrukkelijk is bepaald dat aan een vreemdeling die niet voldoet aan het geheel van de in het eerste lid bepaalde voorwaarden, de toegang tot het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen moet worden geweigerd, tenzij een overeenkomstsluitende partij op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen een afwijking daarvan noodzakelijk acht. In artikel 5, eerste lid van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden wordt "het, zo nodig, overleggen van documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden" als voorwaarde gesteld opdat een vreemdeling toegang zou kunnen krijgen tot het grondgebied van de Schengenstaten. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder artikel 5 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden heeft geschonden en zijn bevoegdheden heeft overschreden door haar de toegang tot het Schengengrondgebied te weigeren op basis van de vaststelling dat zij niet in staat was om documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden over te leggen.

Het gegeven dat aan verzoekster een visum werd afgeleverd impliceert niet dat de bepalingen van artikel 5 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden niet meer van toepassing zouden zijn. Verzoekster schijnt uit het oog te verliezen dat het beschikken over een visum één van de verschillende in artikel 5 van de van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden voorziene voorwaarden is om toegang te krijgen tot het Schengengrondgebied en dat verweerder door vast te stellen dat zij niet aan één van de andere voorwaarden voldoet geen voorwaarden aan de bestaande reglementering toevoegt.

2.3.2.2. Het feit dat verzoekster op regelmatige wijze en na overlegging van de vereiste overtuigingsstukken een visum heeft verkregen doet, gezien voorgaande vaststellingen, geen afbreuk aan het gegeven dat haar alsnog de toegang tot het Schengengrondgebied kon worden geweigerd en laat niet toe in voorliggende zaak te concluderen dat verweerder artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden of artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 heeft geschonden of dat enig beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

In de bestreden beslissingen wordt voorts nergens gesteld dat een vreemdeling die een visum heeft verkregen dat visum niet zou mogen aanwenden om te reizen in andere Schengenstaten. Verzoeksters beschouwingen hieromtrent zijn dan ook niet relevant en kunnen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat de in het tweede middel aangevoerde bepalingen werden geschonden.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“Attendu que lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Qu'une telle motivation exige l'indication dans l'acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement à la décision concernée.

Que «le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du contentieux des étrangers à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adopté. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l'auteur de l'acte, s'il lui paraît manifestement erroné » (C.E., n°53.199, 10 mai 1995, RDE 1995, n°86, pp 574 et s. ; C.E., n°58.074, 8 février 1996, RDE 1996, n°87, p. 72 ; C.E. 57.531 16 janvier 1996 RDE n°88, pp. 242-243).

Qu'en l'occurrence, la motivation des décisions attaquées révèle que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate.

Qu'en effet, la partie adverse considère que (1) l'intéressée déclare qu'elle va aller à Paris pour assister au mariage de sa cousine mais ne dispose pas d'une invitation. (2) De plus la réservation de l'hôtel a été annulée. (3) Elle ne dispose d'aucun document de tourisme ni de la preuve d'un billet de transport de Paris vers Belgique. (4) Elle a un ticket de retour de Paris via Bruxelles pour Dakar mais elle n'a pas de preuves de transport de la Belgique vers Paris et retour. (5) En outre, elle ne peut pas donner de détails sur son séjour prévu en Belgique et ne connaît aucune attraction touristique. Sur la base de ces données, il apparaît que la personne concernée ne remplit pas les conditions pour son visa».

Alors que

(1) Le visa a été obtenu avant que la requérante ne soit au courant du mariage de sa cousine. En effet, c'est quelques jours avant son départ que la requérante a été informée via conversation via Whatsapp avec sa cousine que cette dernière se mariait le 23 décembre 2017. S'agissant d'un mariage

traditionnel, aucune invitation ou faire-part papier n'a été prévu. Les invitations à ce genre de cérémonie se font généralement de bouche à oreilles ou via téléphone. C'est ce qui justifie que la requérante n'avait pas d'invitation sur elle. Par ailleurs, la requérante insiste sur le fait qu'elle a été informée du mariage après avoir obtenu son visa. C'est la raison pour laquelle elle avait prévu de passer des premiers jours en Europe à Paris.

(2) La requérante produit en pièces jointes les preuves de réservation de son hôtel. Elle ne comprend pas que la partie adverse considère que c'est annulé.

(3) Comme indiqué dans les faits, l'époux de la requérante a également reçu un visa Schengen et doit en principe la rejoindre ce vendredi 29 décembre. C'est lui qui allait la guider dans les diverses visites touristiques à effectuer. En effet, ce dernier est déjà venu à plusieurs reprises en Europe et est à même de faire visiter son épouse des endroits intéressants.

(4) Le fait que la requérante ne dispose pas d'un billet de transport de la Belgique pour Paris ne veut rien dire du tout dans la mesure où il est certain qu'elle devra retourner à Paris pour y prendre son vol de retour. Il n'était pas nécessaire qu'elle dispose d'un titre de transport Belgique -> Paris dans la mesure où elle peut décider d'un aller en voiture, en autocar ou même en train en achetant en temps utile son ticket de transport. En effet, la distance Bruxelles – Paris n'est pas grande au point d'exiger la production des billets de transport de manière anticipée.

(5) Le fait que la requérante ne puisse pas donner de détails sur son séjour importe également peu dans la mesure comme exprimé ci-haut son époux allait la rejoindre afin de réaliser les visites projetées. C'est surtout lui qui allait prendre les choses en mains. C'est qui l'attitude quelque peu passive de la requérante. Elle savait comment elle allait occuper ses trois premiers jours à Paris dans le cadre du mariage traditionnel de sa cousine. Le reste du séjour serait « géré » pour son époux.

En conclusion, l'on remarque que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante remarque qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen par la Belgique.

De manière constante, le Conseil d'Etat rappelle qu'une motivation adéquate ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style (C.E., n°53.581, 7 juin 1995, R.D.E., 1995, n°84, p.298-301 ; C.E., n°40.109, 14 août 1992, RDE, 1994, n°77, p. 82 ; C.E., n°51.507, 2 février 1995, RDE, 1995, n°83, p.184-187).

Il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Relevons également, que l'article 5 de la convention de Schengen, ne fait référence à la production des documents comme c'est le cas pour la requérante.

Il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse, en effet la requérante a pu démontrer qu'elle disposait d'un visa et que lui exiger d'autres conditions pour son accès aux territoires est anarchique.

En toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;"

2.3.3.2.1. Inzake de opnieuw aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het in wezen volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. De motieven in rechte en in feite die de bestreden beslissingen schragen kunnen eenvoudig in deze beslissingen worden gelezen. Het betreft bovendien een motivering waarbij wordt ingegaan op de specifieke situatie van verzoekster. Van een stereotiepe motivering is dus geen sprake. De aangevoerde motieven zijn ook pertinent en draagkrachtig. Verzoekers uiteenzetting in haar derde middel leidt niet tot een ander besluit.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.3.3.2.2. Waar verzoekster stelt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen incorrect zijn voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster zet uiteen waarom zij niet beschikt over een uitnodiging voor het huwelijksfeest van haar nicht, maar weerlegt hiermee de vaststelling van verweerder niet dat zij bij de grenscontrole niet over stukken beschikte ter staving van haar reisdoel.

In tweede instantie verwijst verzoekster naar haar hotelreservatie. Zij toont door het voorleggen van de hotelreservatie die zij reeds overmaakte bij de grenscontrole niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat, na contactname met het betreffende hotel te Brussel, is gebleken dat deze reservatie, met betrekking tot een verblijf tussen 25 december 2017 en 11 januari 2018 is geannuleerd. Zij toont door het voorleggen van een e-mail van 23 december 2017 waarin nieuwe hotelreservatie, die betrekking heeft op een verblijf tussen 25 en 30 december 2017, wordt bevestigd evenmin aan dat zij op het ogenblik van de grenscontrole op 22 december 2017 beschikte over documenten waaruit een geldige hotelreservatie in België bleek.

Verzoekster geeft aan dat haar echtgenoot, die haar later zou vervoegen, haar zou begeleiden bij allerhande toeristische uitstappen. Zij toont met deze bewering niet aan dat verweerder onterecht aangaf dat zij niet beschikte over enig stuk waarmee zij kon aantonen dat zij om toeristische motieven naar België kwam. De Raad merkt, louter ten overvloede, ook op dat verzoekster geen enkel stuk aanbracht waaruit met zekerheid kan worden afgeleid dat haar bewering dat haar echtgenoot haar op 29 december 2017 in België zou vervoegen enige grond heeft en dat uit de hotelreservatie die zij initieel voorlegde met betrekking tot een verblijf tot 11 januari 2018 blijkt dat zij een kamer boekte voor één volwassen persoon.

Verzoekster houdt voor dat niet veel belang dient te worden gehecht aan het gegeven dat zij niet beschikte over vervoersbewijzen voor haar reizen tussen Brussel en Parijs, aangezien zij deze vervoersbewijzen later nog kon aanschaffen. Zij toont met deze toelichting echter niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad bij het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad kan daarenboven slechts opmerken dat verzoeksters voorstelling van haar reisschema niet rationeel is. Zij houdt enerzijds voor dat zij om toeristische redenen naar België komt en hier in een hotel in Brussel zal verblijven, doch uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat zij, na haar toeristisch verblijf, vanuit Parijs naar Dakar zal terugreizen met een tussenstop in Brussel. Dit impliceert dus dat verzoekster vanuit Brussel naar Parijs zal reizen om een vliegtuig te nemen dat een tussenstop maakt in Zaventem. Dit is weinig logisch. Verweerder vermocht dan ook belang te hechten aan het ontbreken van bepaalde vervoersbewijzen, nu dit de constatacie dat verzoeksters reisdoel en haar verblijfsomstandigheden onduidelijk zijn versterkt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werd voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

2.4. Ten overvloede dient ook te worden gesteld dat verzoekster in gebreke blijft om in concreto aan te tonen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt. Zij stelt in de eerste plaats dat zij wordt beroofd van de mogelijkheid om als toerist in Frankrijk en België te verblijven en er naar de plaatsen te gaan die zij wenste te bezoeken.

Op basis van deze toelichting kan de Raad niet concluderen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze beslissingen verhinderen verzoekster op zich namelijk niet om in de toekomst alsnog naar België en Frankrijk te reizen voorzien van de vereiste overtuigingsstukken. Verzoekster betoogt daarnaast dat de bestreden beslissingen en de ermee gepaard gaande vrijheidsberoving een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM. Uit haar uiteenzetting kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekster ingevolge de in voorliggende zaak bestreden beslissingen in een situatie terecht komt die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten dat zij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Er is bijgevolg ook niet voldaan aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste.

De vordering dient om voormelde redenen te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 januari tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

mevr. S. PIETERCIL, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

S. PIETERCIL

G. DE BOECK